

Arrest

nr. 142 348 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U woonde in de stad Grozny.

U bent weduwnaar sinds 2005. U hebt vier kinderen.

U oudste zoon is als vluchteling erkend in Oostenrijk.

Uw jongste zoon, A.T. (X), vroeg op 22 september 2003 asiel in België en werd op 25 maart 2005 als vluchteling erkend.

Uw twee dochters zijn getrouwd en wonen met hun gezinnen in Tsjetsjenië.

Na het overlijden van uw vrouw en uw moeder in 2005 en 2006 had u niemand meer om voor u te zorgen. U begon op leeftijd te komen en u had gezondheidsproblemen. U had het financieel ook niet breed, met een pensioen van ca. 200 euro per maand.

Volgens de Tsjetsjeense tradities moet de jongste zoon van een gezin voor de ouders zorgen. U besloot naar België te komen om uw jongste zoon te vervoegen.

Op 28 juli 2014 vertrok u uit Tsjetsjenië. U reisde met de auto via Wit-Rusland, Polen en Duitsland naar België.

U kwam aan in België op 31 juli 2014 en vroeg asiel op 18 augustus 2014.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw zoon, A.T. (5.510.209), op 25 maart 2005 werd erkend als vluchteling op basis van de toenmalige veiligheidssituatie in Tsjetsjenië.

Sindsdien is de situatie in Tsjetsjenië echter drastisch veranderd, zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd. Hoewel de situatie complex blijft, zijn de gevechtshandelingen sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde dat u uit Tsjetsjenië bent vertrokken omdat u na het overlijden van uw vrouw en uw moeder in 2005 en 2006 niemand meer had om voor u te zorgen.

U begon op leeftijd te komen en u had gezondheidsproblemen. U had het financieel ook niet breed, met een pensioen van ca. 200 euro per maand.

Volgens de Tsjetsjeense tradities moet de jongste zoon van een gezin voor de ouders zorgen.

U besloot naar België te komen om uw jongste zoon te vervoegen (cf. CGVS vragenlijst, CGVS gehoorverslag).

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat u louter sociaaleconomische, familiale en medische motieven inroept ter staving van uw asielaanvraag.

Het feit dat u op uw leeftijd iemand wilde die voor u kon zorgen, het feit dat u het financieel niet zo breed had, het feit dat u op uw leeftijd gezondheidsproblemen begon te krijgen en het feit dat uw dochters niet voor u wilden/konden zorgen omdat de Tsjetsjeense tradities dit niet toelaten, zijn geen gegronde asielmotieven.

Het Commissariaat-generaal kan in uw hoofde dan ook geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of reële vrees voor het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, vaststellen.

Wat betreft de door u aangehaalde medische problemen moet worden opgemerkt dat deze problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Voor de beoordeling van medische elementen wordt verwezen naar een andere procedure, namelijk een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De documenten die u voorlegde, meer bepaald het kopie van uw Russisch binnenlands paspoort en het kopie van uw reispaspoort, attesteren uw identiteit, maar kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 5 januari 2015 (zie p. 3) in een eerste middel een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de *"beginselen van behoorlijk bestuur"* en van het *"verbod van willekeur"*.

Hij stelt dat (zie p. 3) de *"feiten zoals ze voorliggen zijn bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen"* (sic) en dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk leiden tot de ongegrondheid van de aanvraag; hij laat gelden dat verschillende verklaringen elkaar kunnen aanvullen en dat het feit dat hij later (zie p. 3) *"een completer verhaal"* zou hebben gegeven, niet betekent dat er een tegenstrijdigheid is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken; er dient volgens hem ook te worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan hemzelf.

Hij poneert dat zijn asielrelaas als geloofwaardig aangenomen dient te worden terwijl de bestreden beslissing ten onrechte anders stelt.

Volgens verzoeker is er (zie p. 3) *"geen enkele feitenvinding gebeurd"*, gezien de commissaris-generaal zich beperkt heeft *"tot de bewering dat de jongste zoon van verzoeker destijds naar België is gekomen en erkend is geworden op basis van de toenmalige veiligheidssituatie in Tsjetsjenië en thans de situatie drastisch veranderd is en zodoende een individuele beoordeling noodzakelijk is van de vraag naar (subsidiaire) bescherming"*.

Waar volgens verzoeker (zie p. 4) *"zomaar geponeerd wordt dat tienduizenden tsjetsjenen die voorheen Tsjetsjenië verlaten hadden, nu terugkeren"* (sic), stelt hij *"dat evenwel op heden de situatie sedert 04 december 2014 opnieuw drastisch verslechterd is in die zin dat er opnieuw een oorlogstoestand is ontstaan waarbij nu de autoriteiten nu zelfs niet enkel de rebellen of strijders zelf viseren, doch tevens hun gezinnen, hun ouders, hun families, en zelfs de huizen vernielen van deze families"* (sic).

Hij laat gelden dat (zie p. 4) hij *"in 2005 in tegenstelling tot zijn twee zonen, niet gevlucht is, waarna de situatie voor hem enigszins houdbaar bleef, doch uiteindelijk gezien zijn ouderdom hij ook het land is moeten ontvluchten"*.

Hij vervolgt dat (zie p. 4) *"het voor hem totaal onleefbaar is gezien zijn gevorderde leeftijd om thans nog dagdagelijks met gevechten, aanslagen edm. geconfronteerd te moeten worden en met zelfs dreiging tot schending mensenrechten waaronder foltering"*.

De argumentatie van de commissaris-generaal die stelt dat verzoeker destijds in zijn land is blijven wonen en de situatie aldaar nu verbeterd is, is volgens hem niet correct gezien de meest recente ontwikkelingen; hij vervolgt dat (zie p. 4) *"het feit dat verzoeker van Grozny afkomstig is en algemeen geweten is dat daar op heden een zeer explosieve toestand aan de orde is, zou CGVS toch tot voorzichtigheid moeten nopen"*.

Hij besluit (zie p. 4): *"in casu is er manifeste schending aan de orde van art. 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet"* en *"het druist in tegen de beginselen van behoorlijk bestuur en art. 48/3 VW om zomaar op basis van eigen eenzijdige inzichten de aanvraag van verzoeker te weigeren, waarbij er een duidelijk gevaar van willekeur optreedt, aangezien andere personen in dezelfde situatie klaarblijkelijk wel bescherming bekomen"*.

In een tweede middel voert verzoeker (zie p. 5) opnieuw een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij stelt dat de materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven; dat de motivering adequaat moet zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Uit hetgeen voorafgaat blijkt volgens verzoeker dat dit *in casu* niet gebeurd is.

Hij stelt dat zeer recentelijk de situatie in Tsjetsjenië, en in de hoofdstad Grozny, “*ten slechte gedraaid*” is, en het thans zo is dat opnieuw vele mensen de regio verlaten gezien de oplopende gevechten; er was volgens verzoeker reeds in de maanden voordien een verslechtering van de toestand, dewelke op 4 december 2014 een dramatische uitkomst heeft gekend in die zin dat er sprake was van verschillende aanslagen in Grozny, met vervolgens zeer zwaar repressief optreden door de autoriteiten niet enkel van de strijders zelf, doch tevens van de familieleden.

Hij haalt aan dat hij, vader van twee zonen die, volgens de Russische autoriteiten sedert jaren “verdwenen” zijn, een zeer groot risico loopt bij escalatie van gebeurtenissen, zoals dit thans aan het gebeuren is.

Er is volgens hem in zijn land van herkomst sprake van ernstige schendingen der mensenrechten, divers van aard, onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van gefabriceerde beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen; de gevechtshandelingen zijn toegenomen in omvang en in intensiteit, waarbij duidelijk is dat de situatie in Tsjetsjenië niet veilig is en dit steeds minder.

Hij wijst erop dat in het verleden werd geoordeeld door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen dat de bevolking van de Kaukasus-republieken het slachtoffer was “groepsvervolging”.

Hij stelt dat men in deze omstandigheden elke aanvraag van een vluchteling uit Tsjetsjenië grondig moet onderzoeken en de commissaris-generaal zich “*niet zomaar exclusief kan beroepen op stereotype argumentatie*”.

Volgens verzoeker kan van hem niet verwacht worden dat hij alle elementen die hij aanbrengt, bewijst, terwijl van de overheid wel mag verwacht worden dat deze de nodige onderzoeken uitvoert in plaats van zomaar over te gaan tot het nemen van een negatieve beslissing.

Hij herhaalt dat hij twee zonen heeft die in België als vluchteling zijn erkend waarvan de Russische autoriteiten dus niet weten waar ze zijn, en er tevens een escalatie is van de gevechten, wat inhoudt dat er een aanzienlijk risico is dat hijzelf het slachtoffer zal worden van mensenrechtenschendingen, dit temeer gezien de strategie van de autoriteiten recentelijk veranderd is in die zin dat ook familieleden van vermoedelijke strijders worden geviséerd.

In een derde middel voert verzoeker (zie p. 7) nogmaals de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij voert tevens een schending van het fair-play beginsel.

Volgens verzoeker werd *in casu* geenszins *in concreto* gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet zouden kunnen toegekend worden; er werd geen enkel afdoend onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië, -die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet-.

Verzoeker stelt dat opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die dreigt het land te moeten verlaten, het niet noodzakelijk is dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden; hij verwijst dienaangaande (zie p. 7) “*naar recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*”.

Hij stelt dat (zie p. 8) zijn afkomst en herkomst uit Tsjetsjenië door de commissaris-generaal niet in vraag worden gesteld; dat uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat er sprake is van folteringen, verdwijningen en dergelijke en dat door de Belgische Staat zelf een negatief reisadvies gegeven wordt voor Tsjetsjenië omwille van de zeer ernstige toestand aldaar.

Hij verwijst naar het arrest van 17 februari 2009 van het Hof van Justitie dat volgens hem betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming, stelt dat het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging in geval de aanvrager wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemeen risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hij laat gelden dat er niet alleen schending aan de orde is van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet maar ook een schending van artikel 3, juncto artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en dat door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat Verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“*independent and rigorous*”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Hij besluit dat hieromtrent geen enkel onderzoek werd gedaan en dat er hieromtrent ook niet werd gemotiveerd.

Verzoeker vraagt aan de Raad (zie p. 9) de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.2.2.2.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vast dat:

(i) verzoekers zoon A.T. op 25 maart 2005 werd erkend als vluchteling op basis van de toenmalige veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, maar dat uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier van verzoeker, blijkt dat de situatie in Tsjetsjenië in tussentijd drastisch veranderd is en de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van de status van vluchteling;

(ii) verzoeker louter sociaal-economische, familiale en medische motieven inroept ter staving van zijn asielaanvraag en geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt;

(iii) de door verzoeker ingeroepen medische problemen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en hij voor de beoordeling van deze problemen de geëigende procedure dient te volgen, met name deze van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat “*thans de situatie drastisch veranderd is en zodoende een individuele beoordeling noodzakelijk is van de vraag naar (subsidiaire) bescherming*”, dat “*evenwel op*

heden de situatie sedert 04 december 2014 opnieuw drastisch verslechterd is in die zin dat er opnieuw een oorlogstoestand is ontstaan waarbij nu de autoriteiten nu zelfs niet enkel de rebellen of strijders zelf viseren, doch tevens hun gezinnen, hun ouders, hun families, en zelfs de huizen vernielen van deze families" (sic) dat in Grozny "op heden een zeer explosieve toestand aan de orde is", dat zeer recentelijk de situatie in Tsjetsjenië, en in de hoofdstad Grozny, "ten slechte gedraaid" is, dat het thans zo is dat opnieuw vele mensen de regio verlaten gezien de oplaaiende gevechten en dat er reeds in de maanden voordien een verslechtering van de toestand was, dewelke op 4 december 2014 een dramatische uitkomst heeft gekend in die zin dat er sprake was van verschillende aanslagen in Grozny, met vervolgens zeer zwaar repressief optreden door de autoriteiten niet enkel van de strijders zelf, doch tevens van de familieleden.

De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat enige informatie toe te voegen die zijn beweringen zouden kunnen staven.

Op basis van "*COI Focus Tsjetsjenië. Veiligheidssituatie*" van 23 juni 2014 door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, stelt de Raad vast dat de gevechtshandelingen in Tsjetsjenië sterk zijn afgenomen in omvang en intensiteit, dat het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië opnieuw volledig in handen is van Tsjetsjenen, dat tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten ook vrijwillig terugkeerden naar Tsjetsjenië en dat de gebouwen en de infrastructuur heropgebouwd worden.

Uit deze informatie blijkt weliswaar dat er in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen, maar deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Verzoeker maakt, gelet op het bovenstaande, dan ook niet aannemelijk dat hij op basis van de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië een gegronde vrees voor vervolging loopt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift ingaat op de situatie in Tsjetsjenië en de mensenrechtenschendingen, de illegale arrestaties, de aanhoudingen, folteringen, gefabriceerde beschuldigingen, gevechtshandelingen en ontvoeringen aldaar benadrukt, alsook verwijst naar "*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*" -die evenwel niet worden bijgevoegd-, wijst de Raad er nog op dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst, niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier gelet op bovenstaande vaststellingen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Waar in het verzoekschrift nog aangevoerd wordt dat door de Belgische Staat zelf een negatief reisadvies gegeven wordt voor Tsjetsjenië omwille van de zeer ernstige toestand aldaar, antwoordt de Raad dat dit "reis"-advies gericht is op toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn.

Dit reisadvies kan aldus niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen zoals verzoeker die wél deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn.

Het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst, is dan ook irrelevant en helemaal niet te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen, gezien een reisadvies niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS, nr. 174.848 van 25 september 2007; RvS, nr. 176.206 van 26 oktober 2007).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoekers relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van “*COI Focus Tsjetsjenië. Veiligheidssituatie*” van 23 juni 2014 door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen.

De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen.

De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De loutere bewering in het verzoekschrift dat de situatie tot op heden in Tsjetsjenië er één is van ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, en zijn verwijzing naar “*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*” -die niet worden bijgevoegd-, doen geen afbreuk aan bovenstaande informatie en tonen bijgevolg geenszins aan dat er in verzoekers land van herkomst een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, aan de gang is.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

Wat betreft een schending van artikel 5 EVRM, die overigens in het verzoekschrift niet wordt toegelicht, wordt opgemerkt dat de Raad over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk de toekenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire bescherming. De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het EVRM, geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

Waar verzoeker een schending van de artikelen 3 en 13 EVRM opwerpt, wijst de Raad erop dat artikel 13 EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie.

Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoekers, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en hun middelen aan te voeren, zodat artikel 13 EVRM gerespecteerd werd.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE